

Rakev

Sylvie vůni květin nenáviděla. Byl to ostrý a silný smrad, který ji pálil v očích a svrběl na jemné pokožce, jako kdyby ji po těle mravenčilo. Květiny páchly jako smrt. Nebo jako život, soudila ona. Pokud jste, stejně jako Sylvie, považovali život za pomalý rozklad. Lidé, tak jako květiny, rozkvétali a rostli, zářiví a plní naděje, zráli plní příslibů... a pak to s nimi šlo od desítky k pěti až k pomalé a nevyhnutelné smrti.

Hnědnutí. Drcení. Vadnutí.

Sylvii bylo právě šestnáct a už cítila, jak se její růst zpomaluje, jak se blíží čas, kdy kola zaskřípou a prudce zastaví. Kosti budou čím dál víc tuhnout pod vrstvami pozemského tuku a svalů, které brzy začnou degenerovat, mikrokosmický balet buněk bude stále nemotornější a s každým pomíjejícím dnem, s každou prchavou vteřinou přijdou tanečníci o další kousek kuráže, začnou klopýtat; účinkující – kdysi tak živí – seschnou, odloupnou se a padnou, zemřou na velikém jevišti jejího těla a šmahem si to namíří k nudnému konci, k vůni květin, k závěrečné oponě smrti.

A nakonec tu máme smuteční salonek – *místo nechutné už samo o sobě*, pomyslela si Sylvie – a v něm zahrnutou hotovou bouří mrtvých vůní. Visel tu puch květin, který přebíjel všechno, a taky pot, slzy, řihání, prdy a smrad truchlících v mizerných oblecích a ohavných šatech a pod tím vším samozřejmě výrazný, těžký zápach hvězdy tohoto uzavřeného představení pro jediného herce: mrtvoly.

V tomto případě to byla mrtvola srdci mladé Sylvie blízká, ale zdaleka ne drahá – byla to totiž její vlastní převrácená *bábi*. Mrtvá mrtvá mrtvá ve věku osmdesát bůhvíkolik, celá vyparáděná a napudrovaná jako kulky ješitného chlapa, navlečená až po krk v něčem, co byly

nejspíš šaty z viktoriánské éry, bílé a krajkované jako doma tkaný ubrus na konferenční stolek paní Lincolnové, olbřímí háčkovaná dečka replikovaná do podoby šatů do společnosti nebo, jako v tomto případě, šatů do rakve. Sylvie je považovala za nejohybnější věc, jakou v životě viděla, obzvláště takhle vecpané do načechraného červeného hedvábí rakve jako úlomek kosti do louže krve. A pak bábina tvář. Hrůzostrašná. Umatlaná tlustší vrstvou barevných líčidel než klaun z doby hospodářské krize, s obočím namalovaným černou tužkou a vnitřkem úst sešitým tak pevně, že se rtěnka, kterou funebrák použil, rozmazala napůl po vtažených rtech a napůl po tváři jako opilé kurvě, po které nemůžete chtít, aby se večer předtím, než se hodí do gala a vydá se do ulic lovit kunčafy, ještě koukla do zrcadla.

Sylvii znechucovaly všechny ty opičárny, které k bábinu pohřbu, ke *všem* pohřbům, patřily – od příliš velké knihy, do níž se museli všichni hosté podepsat a kterou, tím si byla Sylvie úplně jistá, už nikdy nikdo neotevře, až po dav podivných obejdů – všech těch zapuzených příbuzných a tisíc let starých bývalých tanečních partnerů. Všude se to hemžilo falešnými chrupy, nekvalitními smutečními obleky a jen tak tak se držícími lístky na těch nejubožejších větvičkách rodokmenu.

Naštěstí zahlédla bratrance Terryho s placatkou a vyšla za ním ven k odpadním kontejnerům. Musela mu sice ukázat kozy, ale zoufalá doba a tak dále. Sylvie potřebovala pár loků bourbonu, aby se tou noční můrou nějak protloukla. Zbytek odpoledne proseděla shrbená vzadu v koutě, schoulená v levném rozkládacím křesílku a toužila, aby tu měla aspoň mobil a mohla si psát textovky s Patti a Jill. Když už tu hnije v malém pokojíku s hnědým kobercem a tapetami, jejichž barva připomíná zvratky, v pokojíku pro mrtvolu, a pozůstalí zatím mumlají, kýchají a navzájem si vyprávějí vymyšlené historky a přihlouplé vzpomínky;

jako by jim na Bábi opravdu záleželo, jako by měli ponětí, co byla zač, čím vlastně ve skutečnosti byla.

Sylvie to ale věděla doopravdy. Ta stará ježibaba se postarala, aby to věděla. Bábi a její tajnosti, Bábi a její báchorky, její mystické kraviny, Bábi rozrajcovaná z toho, že je rádoby čarodějnice. Kupodivu dokonce ani teď, po tom všem, nedokáže Sylvie tu ženskou nenávidět, ale byla ráda, že už je ta bezbožná stará husa mrtvá. Byla mezi nimi zlá krev, měly společnou zlou minulost. Věci, o kterých se Sylviini rodiče nikdy nedozvěděli, o kterých se tomuhle shromáždění falešných nohsledů ani nesnilo. *Skutečná* pravda o tom, kdo Bábi vlastně byla; žádná milující babička, která jí vždycky ke štědrovečerní večeři nosila svou speciální šunku pečenou na medu, žádná roztomilá stařenka, která si ráda zatančila se staříčkými topornými páprdy z církevního sboru nebo si večer hodila karty s vyzáblými starými fuchtlemy, které k ní všechny vzhlížely, ke královně včel, k velké vládkyni slabých a neduživých z celé Minnetonky. Kdyby věděli, co je opravdu zač, nikdy by si s ní ani nesedli do jedné místnosti, nikdy by do té její proslulé sváteční šunky s glazurou ani nekousli, ani by jí na tanečním parketu nesevřeli kostnatou starou ruku. Protože neznali *pravdu*. Jenom Sylvie byla do všeho zasvěcená, a u všech všudy, nebyla snad díky tomu to nejšťastnější pako z nich všech? Tancovala, jak Bábi pískala, a když se jí nakonec taneček nepovedl, draze za to zaplatila.

Minnetonka, kde Sylvie žila, se jmenuje podle dakotského *mni tanka*, což znamená „velká voda“. Minnesota, stát, jenž obklopuje velkolepé město Minnetonka (pro případ, že by to neprozradila samotná etymologie slova), používá slogan „Země deseti tisíc jezer“. Sylvie nevěděla jistě, jestli je v jejím státě opravdu deset tisíc jezer, ale pokud ano, pak podle ní jich zhruba

polovina byla v Minnetonce. Jezera a stromy, žertovala ráda, když se jí přátelé na Facebooku ptali, co obnáší život v Minnesotě, což zase nebylo až tak často, jenže pokud sociální sítě dosáhnou až do míst, jako je Čína nebo Dánsko, i na tyhle přiblblý otázky dojde.

Konkrétně Sylviin domov se nacházel v té vesničtější části Minnetonky, v majestátním starém koloniálním domě, v němž byla ještě funkční část původního příslušenství z přelomu století, což byla pro Sylvii velká legrace, protože po celé dětství žila v domnění, že všichni mají záchody velikosti náprstku a že rez je něco úplně normálního. „Sídlo“, jak to nazýval její otec, trůnilo na kopci na konci klikaté cesty, která vás před bezpečným příjezdem do relativně moderního přístřeší protáhla čtvrtakrem stromů a divokých králíků. Za domem, který stál čelem k samotnému velkému jezeru Minnetonka, neboli jezeru Minny, jak mu místní říkali, byly další stromy – lány a lány zeleného lesa.

Bábi mu říkala Starý les.

Sylvie a její mladší bráška Jamie měli samozřejmě zakázáno chodit do Starého lesa v noci anebo sami, a tohleto a támhleto, ale Sylvie se tam občas na procházku vydala, jen aby zabila čas. Někdy si vzala fotoaparát a předstírala, že dělá snímky přírody. Měla radost ze zvířat, na která v lese narazila, dokonce i hmyz byl docela super. Převládali pavouci velcí jako její palec, brouci s černými krovkami a housenky velké jako malíček. Jednou vyfotila mládě pumy a byla na to tak pyšná, že fotku vytiskla a ukázala rodičům. Výsledkem bylo, že dostala zaracha. Sylvie evidentně vůbec nemyslela na vlastní bezpečí. Stejně si ale fotku ze vzdorovité pýchy pověsila nad postel.

Bábi vyrostla na Novém Zélandu, ale v pubertě se přestěhovala do Spojených států. Byla třikrát vdaná a všichni její manželé už byli po smrti. K Sylvii a její rodině se přestěhovala, když ten třetí a poslední manžel, Freddie, zemřel pár dní potom, co mu mozková

mrtvice proměnila svaly v plastelínu a mozek v piliny. Nějaký čas ještě na světě poslintával, a když Sylvie konečně sebrala odvalu a navštívila ho, dokázal na ni jenom zakoulet jedním okem s bělmem protkaným rudou pavučinkou žilek a víčkem třepetajícím se jako roleta ve vichřici. Letmo mu pohladila ruku, rozloučila se a odešla, protože se jí zvedal žaludek.

Freddieho pohřeb nebyl až tak zlý, protože tehdy bylo Sylvii jen osm a nevěděla toho dost, aby ji nějak šíleně děsilo, že se má celý den poflakovat kolem mrtvoly. Prostě jen pobíhala sem a tam s ostatními dětmi, které nikdy předtím neviděla (a už nikdy neuvidí), dostávala vynadáno, škemrala o jídlo a vůbec dělala všechny ty hlouposti, které děti dělají na dýchancích s mrtvolou.

Po Freddieho pohřbu se Bábi, stará a osamělá, rozhodla nastěhovat k synovi a jeho rodině. Ergo, jen pár týdnů potom, co Freddieho kosti uložili do země, se stala součástí jejich každodenního života.

Sylvie zpočátku vnímala Bábi jako vetřelkyni. Ne snad, že by svou bábinku nemilovala a nezbožňovala jako každé osmileté děvčátko, ale musela si připustit, že Bábiná přítomnost je... rušivá. Byl to další člověk navíc, se kterým se bylo nutno dohodnout, jaký program poběží v televizi, další člověk navíc v jejich koupelně v patře, co ji už měla napůl s Jamiem – tehdy ještě miminem –, který nechával všude tunu nesmyslů: gumovou kachničku v prázdné vaně, dětské prkýnko položené na záchodě, zářivé lesklé tuby dětského mýdla a šamponu a zubní pastu ve tvaru komiksové postavičky, kterou zapatlal všechny její hezké holčičí věci a všechno zaprasil. A do toho Bábi. Ve srovnání s jejím vojenským pučem byly Jamieho pokusy úplné nic. Najednou tu byla kulma a voňavky, pudry a lahvičky s léky, ujetá sklenice, ve které si v noci máčela zuby

a která byla celá slizká a měla kolem dokola zaschlý prstýnek nějakého prášku, jak se čisticí prostředek rozpustil a zkrystalizoval. Objevily se cizokrajné osušky a veliké župany pověšené na pěkném věšáku, který Sylviina matka přišroubovala na vnitřní stranu koupelnových dveří, dveří se dvěma keramickými koulemi, na jejichž hladkém povrchu byly namalované růžové květiny. Tehdy ještě Sylvie květiny milovala. Myslela si, že jsou hezké. Myslela si, že dodávají člověku chuť do života.

Brzy se však měla poučit, že příroda život nedává. Příroda je nadržovaná lačná obluda se schopnostmi, které lidské bytosti nemohou ani ve snu pochopit. Příroda má svá *tajemství*. Příroda vás může zabít stejně snadno, jako když vy smetete z ruky mravence.

Příroda, dozvěděla se Sylvie, a začalo to ten první den ve Starém lese s Bábi, znamená rovněž *moc*. Když zná člověk tajemství, která znala Bábi, příroda je pro něj rodičem stejně tak jako jeho rodiče skuteční, a možná ještě víc. Protože zatímco matka a otec Sylvii milovali a snažili se ji chránit, koupali ji, krmili a oblékali, příroda dokázala věci, které byly *neviditelné*, které ji měnily uvnitř. Dala jí moc chránit se sama, moc vracet přírodě zpět, co si lidstvo tak neurvale, tak násilně vzalo. A Sylvii se, stejně jako Bábi, myšlenka veškeré téhle moci velice líbila.

Zpočátku.

Byla jí stoprocentně nadšená až do dne svých dvánáctých narozenin, kdy se podělila o tajemství přírody s někým, koho měla moc ráda.

Pak už nikdy nic nebylo jako dřív.

To léto, kdy se u nich Bábi zabydlela, byla Sylvie poprvé uvedena do Starého lesa. Právě tehdy jí Bábi pověděla o mystériích přírody, o tom, co by se stalo, kdyby tyto tajemné, posvátné znalosti měly někdy vyjít najevo